

CUSTODIA TERRÆ SANCTÆ

מונסיניור רודולפו קטולוני והמחויבות שלו לארץ הקודש

16 ינואר 2020

מונסיניור רודולפי טולוני, בישוף של מחוז הבישופות של גרוסטו) איטליה, (הוסמך לכהונה בירושלים ב-26 ביוני 1973 בתהליך הפורמאציה כאח פרנציסקאני, הבישוף הגיע לארץ הקודש שנתיים לפני כן על מנת להשלים את לימודי התיאולוגיה. היתה זו התחלה של הקשר החזק מאד שלו עם ארץ הקודש, הממשיך גם כיום, כמעט חמישים שנה לאחר מכן. הוא היה מדריך לעולי רגל, אפילו עודד את העליה לרגל במחוז לו יזם יוזמות שונות עם ארץ הקודש, אפילו הצטרף למועצת המנהלים של הקרן על שם יוחנן פאולוס השני, אשר מבצעת מיזמים במזרח התיכון. מזה שלוש שנים ברצף הוא נבחר לייצג את מועצת הבישופים של איטליה ולקח חלק בביקור בארץ הקודש על ידי ועדת התיאום של ארץ הקודש המשלחת של הבישופים של אירופה בארץ הקודש בין התאריכים 11-16 בינואר 2020 לרגל אירוע זה, הוא רצה לספר לנו כיצד המחויבות שלו לארץ של ישוע החלה.

כיצד התחיל הקשר שלך עם ארץ הקודש?

הגעתי לארץ הקודש בפעם הראשונה בשנת 1971 החלטתי להגיע לשם מתוך סקרנות ורצון לטייל מסביב לעולם. אחד מהמלווים שלי בתקופת החניכות, בפורמאציה בארץ הקודש, כתב לי וזה מה שהביא אותי לעזוב ממש כמוהו. בירושלים גרתי במנזר של הקוסטדיה של ארץ הקודש, שבמנזר של סאן סלבטורה ולמדתי במנזר של ההצלפה. העולם המאד מורכב

הזה, למרות הניגודים, הדו קיום, גרם לי להבין – והבנתי זאת רק מאוחר יותר – שהעולם לא צריך להיות בעל ביטוי אחיד. אנשים יכולים לחיות יחד ולהכיר האחד את השני בדרך הזו הייתי בקשר עם העולם היהודי ועם העולם הערבי ועם זרמים נוצריים שונים.

איך היתה התקופה של הפורמציה בקוסטודיה של ארץ הקודש?

האופי הבינלאומי של הקוסטודיה של ארץ הקודש היתה שינוי עצום עבורי. היינו בערך, 25 סטודנטים ממדינות שונות. היתה זו תקופה משמעותית בבחירה שלי לכהונה, כשאימתי את החיים המקודשים בשנת 1973 לאחר ההסמכה, החלטתי לחזור לאיטליה, אולם כעבור חודש, קיבלתי טלפון מהאב

מיקלה פיצירילו. הוא ביקש ממני להדריך קבוצה ממילאנו בארץ הקודש וזו היתה ההתחלה שלי עם מסע העלייה לרגל [לארץ הקודש]. אני מאמין שהם בסיסיים, משום שהם מאפשרים לנו להבין מהי ארץ הקודש. תודות לעליה לרגל, אני חש שאני עוד יותר מאוהב בארץ הקודש.

מתי היתה הפעם האחרונה שלך של עלייה לרגל?

היתה זו העלייה לרגל הראשונה שלי לא על תקן של מדריך וזו היתה עלייה לרגל עם צעירים מהמחוז שלי בין התאריכים 29 בדצמבר ועד ה 5 בינואר. 2020 המדריך היה האח הפרנציסקאני מתיאו בראנה, קומיסר יאט של ארץ הקודש של טוסקנה, שעזמו דיברתי על ארץ הקודש בפעם הראשונה כשהייתי בפרובינציה שלו. לקחתי חלק בכך עם שביעות רצון רבה. היו 34 צעירים ואני ראיתי בהם כהמשכיות של תשומת לב ומוכנות לקבל את המסר.

האם ראית שינוי במסע העלייה לרגל משך 40 השנה האחרונות?

ראשית כל, מספר עולי הרגל עלה כך שמספר האנשים שלוקחים עימם מדריך ולומדים בקורסים כמדריכים עלה. העלייה לרגל לרוב הינה חלק מתוכנית קהילתית וישנה התעניינות חוזרת במקרא, עבור הקהילות. שינוי נוסף שראיתי הינו הקשר על האבנים החיות, עם הנוצרים המקומיים.

באופן אישי חוויתי את האינתיפאדה השנייה באופן מיוחד למדי: אנו, אנשי המחוז של טוסקנה, היינו היחידים שבאנו כעולי רגל. בשנת 2002 ו 2003- ערכתי קמפיין שנקרא "אנו כולנו נולדנו שם". "לאחר

העיסוק בבזיליקה דיברתי עם מועצת הבישופים של איטליה ועם המחוז היכן שאני חי (כאח) פיסולה (והתמנתי ליצור אירועים של עלייה לרגל וליצור קשר על ארץ הקודש בין קבוצות מבתי ספר וקהילות מקומיות. נסעתי באופן די תדיר ואם היה רצון במחוז בישופות, חיפשנו אחר דרכים ליצור קשרים אלו. אלו היו מפגשים בקהילות, בחיי המשפחות, תמיכה בצרכים מסוימים, מכנסיות בחיפה ועד שיפוץ ועד אימוץ מרחוק. היוזמות כללו את חיפה ועד בית לחם. דרך יריחו וקהילות נוצריות בגליל העליון.

הכנסייה האיטלקית היא אחות ואם של כנסיית האם של ארץ הקודש.

אתה כרגע ארץ הקודש עבור הועדה המתאמת של ארץ הקודש

כן, אני מייצג את הוועדה של הבישופים האיטלקיים. זו הפעם השלישית שאני לוקח חלק בכך. הבט שאנו מתמקדים בו הינו הקשר בין חינוך וכולל ביקורים לעזה, בית עניה ורמאללה. נראה די מעניין גם באור של הנאום מה 9-בינואר של האפיפיור פרנסיס לסגל הדיפלומטי, ואשר העביר מסר של שבירת מסך השתיקה במקרים כמו בסוריה. עלינו לטוות תקווה עם ריאליזם ואומץ והמבוגרים צריכים להעביר מסר לצעירים של דו שיח ושל סולידאריות. הקשר עם הקוסטודיה

של ארץ הקודש ועם הפטריארכיה הלטינית בהקשר זה חשוב ביותר משום שבאווירה זו של אי אמון, עלינו לראות את התקווה ולטוות אותה בצעירים.

מה יכולה לעשות הכנסייה בעבור האנשים בארץ הקודש?

הכנסייה כבר עושה הרבה. זה חשוב ולא רק לעשות טוב, אלא לעורר חזון קריטי של מצבים, מחויבות של אנשים שתפתח. הפטריארך בדימוס, מישל סבאח דיבר על הקריאה של האנשים כאן, להישאר בארץ זו, להיות עדים. הם צריכים פורמציה ואת הנצרות שאינה שייכות" אתנית", "אלא נצרות של אמונה.

איזה מקום בארץ הקודש קרוב ביותר לליבך?

כל המקומות הקדושים, הבזיליקה של הבישור שבנצרת. כל השאר, המדבר, המדברר הוא מקום בסיסי היכן שחווים את התהוות האמונה. שקט, להיות בקשר עם האל ללא מגננות, ההתבודדות אולם בה בעת צורך למצוא מישהו עימו ללכת כדי לא לאבד את הדרך. אני תמיד מנסה לתת לעולי הרגל 3/4 שעה של שקט להתפלל, להיות במדבר, וזה חשוב להם. נצרת, מצד שני, העל בסיס של ההתנסות האישית שלי הינו המקום שבו אתה מפחד לומר כן ולאחר מכן אתה אומר כן בחיים הנורמאליים, עשוי מדברים חסרי תועלת מהיום יום משך 30 שנה. זה מה שהאל בחר.

כאשר הבנתי שאני תמנה לבישוף, עמדתי לצאת למסע עלייה לרגל לארץ הקודש וחשבתי על מוטו במסגרת היבחרי לבישוף. יום אחר הייתי בנצרת ומתחת למזבח של הכנסייה קראתי את המילים" והדבר נהיה בשר". "החלטתי שהמוטו שלי יהיה" בן האלוהים בחר בשר ודם", "ואפילו בשר ודם במצב גרוע כמוני.